

ZA REVOLUČNÍ LITERÁRNÍ A UMĚLECKOU TVORBU

Projev k pracovníkům v oblasti literatury a umění

7. listopadu 1964

V oblasti filmového a divadelního umění jsme v poslední době svědky značného pokroku. Zejména ve filmovém umění bylo dosaženo velkých úspěchů. Mezi filmy vyrobenými během uplynulého roku je jich nemálo dobrých. „Rudé květy“, „Přadlena“, „Zinie“, to vše jsou zdařilá díla.

Velkým nedostatkem bylo, že jsme měli málo filmů, které by líčily život dělnické třídy a její výrobní úsilí, avšak v poslední době se takováto díla objevují v hojném počtu. To je velmi dobré. Lze říci, že i „Obránci kóty 1.211“ a „Ženy z vesnice Namgang“, vyrobené filmovým studiem Osmého února, jsou zdařilá díla. Před několika dny jsem viděl film „Lidový učitel“; myslím, že má velmi dobrý obsah. I dokumentární film „Ať žije prapor republiky!“ je velmi zdařilý.

Pramenem těchto úspěchů, dosažených v oboru filmového umění, je zřejmě vzestup úrovně scénaristické tvorby.

Vedle značného množství úspěchů máme v oblasti naší literatury a našeho umění jeden závažný nedostatek. Spočívá v tom, že naše umělecká díla velmi zřídka zobrazují život a boj lidu v jižní polovině naší země.

Naše strana zdůrazňuje, že osvobození 20 milionů našich spoluobčanů v jižní části země není jen věcí samotného lidu jižní poloviny, ale i revoluční povinností lidu severní poloviny naší země.

Pro to, aby lid jižní poloviny naší země byl osvobozen od útlaku amerických imperialistů a aby naše vlast byla sjednocena,

je třeba, jak jsem řekl na 8. plenárním zasedání ÚV strany 4. volebního období, dobře pracovat v trojím směru.

Za prvé je nutno posilovat revoluční síly v jižní části země. Jelikož revoluce v jižní polovině naší země je především záležitostí lidu jižní části země, musíme v zájmu vítězství revoluce jihokorejský lid uvědomovat a pozvedat. Je třeba vštípit lidu jižní části země revoluční uvědomění a dosáhnout toho, aby povstal a sám vyřešil své vlastní otázky. I kdybychom zde v severní Koreji od stolu předkládali sebelepší návrhy na sjednocení naší země, sjednocení bychom nedosáhli, kdyby se lid jižní poloviny země nedal do pohybu.

Pro dovršení jihokorejské revoluce a sjednocení vlasti je za druhé třeba dobře budovat socialismus v severní polovině země a tak upevňovat tuto revoluční základnu po všech stránkách – politické, hospodářské, kulturní i vojenské.

Za třetí je třeba v jednotě s mezinárodními revolučními silami důsledně izolovat americký imperialismus a všude ve světě proti americkému imperialismu bojovat. Udržovat jednotu s mezinárodními revolučními silami znamená udržovat jednotu se světovou dělnickou třídou a se socialistickým táborem a posilovat solidaritu s národně osvobozeneckým hnutím všech zemí. V tomto směru se vyvíjí obrovské úsilí.

Pro dovršení jihokorejské revoluce a sjednocení vlasti je tedy třeba posilovat revoluční síly v jižní i severní Koreji a spolu s tím přispívat k posilování mezinárodních revolučních sil. Avšak i kdyby revoluční síly v severní Koreji a mezinárodní revoluční síly byly sebemohutnější, revoluci v jižní Koreji nelze provést, dokud nezmohutní revoluční síly v jižní Koreji. Proto je důležité posilovat revoluční síly v jižní části země.

Pro posílení revolučních sil v jižní polovině země je především třeba neúnavně provádět politickou a propagačně-výchovnou práci, aby v lidu severní poloviny země byl podnícen zájem o život a boj jihokorejského lidu a aby severokorejský lid začal považovat otázku revoluce v jižní Koreji za svůj vlastní životně důležitý revoluční úkol. Přitom je třeba bezpodmínečně pamatovat, že tato politická a propagačně-výchovná práce mezi severokorejským lidem je velice těsně spojena s politickou prací

zaměřenou na jih, jejímž smyslem je uvědomování jihokorejského lidu.

Čím vyšší bude odhodlání severokorejského lidu zachránit naše jihokorejské bratry a sestry, tím více se budou upevňovat naše bojové síly pro osvobození jihokorejského lidu, tím větší povzbuzení se dostane jihokorejskému lidu. Takováto politická a propagačně-výchovná práce se severokorejským lidem je také sama o sobě již politickou a propagačně-výchovnou prací s jihokorejským lidem.

Kdybychom lid severní poloviny naší země nevychovávali v revolučním duchu, mohl by se spokojit s výsledky, kterých již ve výstavbě dosáhl, ztratit tak bojové odhodlání kráčet dále vpřed a zapomenout na svůj revoluční úkol osvobodit jižní část země. Proto se 8. plenární zasedání ÚV strany 4. volebního období usneslo, že je třeba využít všech prostředků k posílení práce s lidmi, kteří k nám přišli z jižní Koreje, a k revoluční výchově lidu severní poloviny naší země, nemluvě již ani o posílení politické činnosti v jižní Koreji.

Při výchově lidí v revolučním duchu hrají pracovníci v oboru umění a kultury, t. j. literatury, filmu, divadla, hudby a baletu, neobyčejně velkou úlohu. Naše literatura a umění musí sloužit nejen budování socialismu v severní polovině naší země, ale i boji všeho korejského lidu za dovršení revoluce v jižní Koreji a za sjednocení vlasti. Naše literatura a umění však ještě nesplňují požadavky, které na ně klade naše revoluce. Potřebovali bychom dobrá literární díla a filmy pro výchovu jihokorejských revolucionářů, ale taková téměř nemáme.

V jižní Koreji je nyní velmi příznivá situace. Velmi dobře vystupuje jihokorejská inteligence. Žádá sjednocení na základě suverenity bez cizího vměšování. To, že nebojuje přímo proti Američanům, je dáno tím, že se jich zatím bojí. Musíme nadále usilovat o to, aby se jihokorejský lid pouštěl do boje pod protiamerickými hesly.

Je třeba soustředit síly na tvorbu uměleckých děl, která by Jihokorejce naučila způsobům revolučního boje, která by podněcovala jejich revoluční elán a zvyšovala jejich třídní uvědomění. Potřebujeme samozřejmě literaturu a umění, které opěvuje socia-

lismus. Nejenže je potřebujeme, ale bude třeba vytvořit mnoho ještě lepších děl. Dnes však nám velice scházejí literární a umělecká díla, která by sloužila výchově jihokorejského lidu a revolucionářů a výchově lidu severní poloviny země v revolučním duchu. Taková díla velmi naléhavě potřebujeme.

Jako příspěvek k výchově v duchu revolučních tradic byla vytvořena celá řada literárních a uměleckých děl, líčících boje protijaponských partyzánů. Jelikož partyzánský boj proti Japoncům je kořenem našeho revolučního hnutí, je to velmi užitečná věc. I napříště bude třeba mnoho psát na toto téma. Avšak myslím, že omezovat výchovu v duchu revolučních tradic jen na boj našich protijaponských partyzánů, znamená přílišné zúžení celé otázky. Nyní nastal čas, abychom výchovu v duchu revolučních tradic rozšířili. Revoluční boj již trvá dvacet let od osvobození, proč by jen předcházející patnáctiletý partyzánský boj měl být revolučním bojem? Boj za ustavení lidové státní moci, boj za pozemkovou reformu, boj za znárodnění průmyslu, boj za vybudování strany, Vlastenecká osvobozenecská válka proti americké agresi, to vše byly obtížné revoluční boje.

Tříleté Vlastenecké osvobozenecské války se účastnily širší lidové masy než protijaponských partyzánských bojů. Vlastenecká osvobozenecská válka byla doslova všelidovou válkou, na které se podílely všechny třídy a vrstvy naší společnosti. Dělníci, rolníci, příslušníci inteligence, ti všichni přinášeli oběti a statečně bojovali. Spisovatelé a umělci by měli vytvořit díla, znázorňující tento boj. Filmové studio Osmého února nedávno vyrobilo filmy „Píseň o frontových řidičích“ a „Ženy z vesnice Namgang“ a takových filmů je třeba točit více. Což frontoví řidiči nebo ženy z obce Namgang byli jediní, kdo hrdinně bojovali?

Vlastenecká osvobozenecská válka zrodila mnoho lidových hrdinů. Mnozí bojovníci, kteří dorazili až k řece Naktonggang, se pak přes hory a řeky probíjeli zpět do náruče naší strany, do revolučních řad, překonávající nesčetné útrapy a překážky. Tento strastiplný ústup lze nazvat Dlouhým pochodem. Proč však na takové lidi, kteří došli až k řece Naktonggang a zpět, nejsme hrdi jako na revolucionáře? Není žádného důvodu, abychom je

nemohli považovat za revolucionáře. Tito lidé mohou být oprávněně hrdi na to, že se účastnili velkého revolučního boje.

O revolučním boji z doby před osvobozením je samozřejmě třeba i nadále psát, ale je třeba více psát o mnoha hrdinských příbězích a vzrušujících skutečnostech, které se udály během revolučních bojů po osvobození. Jen tak bude možno dodat nově vyrůstajícím revolucionářům vědomí cti, jen tak je bude možno podnitit k novým velkým činům a vychovat ještě více revolucionářů.

Chceme-li naši zemi definitivně sjednotit, je, jak jsem již nejdříve řekl, třeba, aby lid jižní poloviny naší země rozvinul revoluční boj a vyhnal Američany. Vyhnat Američany ovšem není snadná záležitost. Avšak za předpokladu, že jihokorejští revolucionáři se dobře zhostí výstavby strany a budou dobře organizovat boj jihokorejského lidu, bude možno bez potíží Američany vyhnat a jejich loutky svrhnout. Když toho bude dosaženo, pak se mírové sjednocení naší vlasti uskuteční. Smyslem naší linie mírového sjednocení je dosažení sjednocení právě touto cestou. Sjednocení lze dosáhnout i jinak, cestou války. Jestliže Američané proti nám rozpoutají válku, pak nám nezbude nic jiného, než vyhnat útočníky s pomocí zbraní. V takovém případě Američané narazí na ozbrojený protiútok všeho lidu severní i jižní Koreje. Proč bychom nevyzbrojovali lid jižní poloviny naší země, když Američané na nás útočí vojenskou silou?

Ať už dojde ke sjednocení Koreje jakoukoli cestou, nejdůležitější je neustále vychovávat lid severní i jižní Koreje v revolučním duchu. Spisovatelé a umělci mají za úkol zobrazovat v literárních a uměleckých dílech nejen zkušenosti z revolučního boje v minulosti, zkušenosti z revolučních a budovatelských zápasů severní Koreje, ale i boje jihokorejského lidu a revolucionářů.

V jižní Koreji bylo shromážděno mnoho dobrých zkušeností z bojů a odehrálo se tam mnoho hrdinských příběhů; proč bychom to nedovedli zobrazit? Nezáleží například na tom, kdo řídil říjnový lidový odpor. Ačkoli Pak Hon Jong dovedl tento boj ke zkáze, statečný boj lidu nelze z dějin vymazat. Což nelze psát i o příčinách porážky tohoto hrdinného boje lidu? A jak slavným

a statečným bojem bylo lidové povstání z 19. dubna nebo demonstrace z 3. června! O těchto bojích je třeba napsat romány, natočit filmy, složit písně. Je třeba vytvořit taková působivá díla, po jejichž přečtení by v mladých lidech v jižní Koreji vznikalo odhodlání bojovat na život a na smrt proti Američanům. V naší zemi máme bezpočet příkladů statečného boje mnoha revolucionářů. Na základě tohoto materiálu je třeba vytvořit mnoho literárních a uměleckých děl, především filmů a románů.

Nedávno jsem slyšel o jednom soudruhovi, který bojoval v jižní Koreji. Prodělal grandiózní boje, o nichž by se mohl napsat rozsáhlý román. I poté, co ztratil spojení s revoluční organizací, neúnavně bojoval až dodnes, neztrácí ani jediného dne. Práci tohoto soudruha je třeba opravdu vysoce ocenit, ať už s hlediska doby trvání nebo s hlediska náplně jeho boje. Kdyby se napsalo dílo na takovýto námět, vznikla by dobrá učebnice, s jejíž pomocí by bylo možno revolucionizovat mladé lidi v jižní Koreji. Takové dílo by se ovšem stalo skvělým výchovným prostředkem i pro mladé lidi v severní polovině naší země.

Je třeba psát nejen o boji jihokorejského lidu po osvobození, ale i o boji jihokorejského lidu před osvobozením. Studentský incident v Kwangdžu by například byl dobrým námětem. Pak Čchang Ok dříve chtěl, aby se na studentský incident v Kwangdžu ani nevzpomínalo a chtěl zabránit i oslavování výročí hnutí Prvního března. Tyto krásné příklady z protijaponského a protiamerického boje lidu lze využít jako námět k historickým románům.

Jihokorejským revolucionářům a vlastencům je třeba dodat pokud možno mnoho výchovného materiálu. Soudruhům bojujícím v jižní polovině země je třeba v hojném počtu poskytnout díla, zobrazující jejich boj v jižní Koreji, jejich radosti a tísně a jejich život, spíše než díla o budování socialismu na severu. V tomto směru jsme vykonali velice málo. Jestliže se podíváme jen na filmy, pak třeba „Lidový učitel“ je zdařilé dílo, ale i zde skvělý život hrdiny končí u toho, jak se obětavě zapojuje do budování socialismu. Otázka revoluce v jižní Koreji, otázka sjednocení vlasti tu zůstává mimo rámec pozornosti autorů. Byť

toto dílo bylo sebelepší, přece nedává odpověď na požadavky a otázky jihokorejských revolucionářů.

Provořadým revolučním úkolem naší strany je sjednocení naší vlasti. Je to jasně napsáno ve stanovách strany. Naše literatura a umění se rozhodně nemohou distancovat od této revoluční provinnosti naší strany.

V jižní Koreji jsou dnes mnozí dobří soudruzi uvězněni. I těm soudruhům, kteří jsou ve vězení, musíme dodat víru. Soudruzi, kteří jsou ve vězení, čekají, až jihokorejský lid povstane k boji a otevře jim brány vězení. Tito soudruzi každý den, každou hodinu pozorně sledují, jak se mění situace. Jim je třeba dodat naději a vštípit jim vědomí, že lidé, kteří v jižní Koreji položili své životy v krvavém boji, budou zapsáni v slavné historii naší revoluce. Pak budou nepokořeni, ve vězení i na popravišti, statečně bojovat a v jejich stopách bude na bojovou frontu neustále nastupovat velká armáda revolucionářů.

Jak bychom se soudruhům z jižní Koreje mohli podívat do očí, kdybychom nedokázali vytvořit revoluční literární a umělecká díla, která by byla zdrojem povzbuzení pro jihokorejské revolucionáře, když máme vynikající papírny, dobrá nakladatelství a stovky a tisíce spisovatelů a umělců? Podle příběhů lidí již zemřelých nebo lidí dosud žijících budou naši spisovatelé moci napsat velká díla. Životopisy žijících lidí by se neměly psát. Takové věci lidi příliš nedojímají. A když už byste je psali, pak lze velká díla napsat na základě příběhu lidí, kteří před osvobozením plnili bojové úkoly v revoluční armádě. Nevzniklo by skutečně velké dílo, kdyby se popsalo, jak tito soudruzi před osvobozením bojovali v řadách Lidové revoluční armády, jak s revolučními úkoly pronikali do vlasti a jak při ilegální činnosti byli dopadeni nepřítelem, kdyby se vylíčila jejich nezlomnost za pobytu ve vězení, zaznamenalo dojemné setkání soudruhů, kteří byli dlouho odloučení, po osvobození, dále jejich obětavý boj při výstavbě strany, nastolení státní moci a zakládání armády, jejich význačná činnost v době Vlastenecké osvobozenecké války, strastiplné ústupové boje při návratu z nepřátelského obklíčení po postupu k řece Naktonggang, jejich boj za poválečnou obnovu a výstavbu, kdyby se tyto velké historické události učinily

obsahem příběhů a v nich byly vykresleny typy hrdinů, kteří vyrůstali v bojích spolu s rozvojem korejské revoluce? Jen takové dílo dá lidem určitou představu o tom, jak pohnuté jsou cesty revoluce, může je vychovávat v duchu revolučního romantismu a může též dodat naději a odvahu soudruhům, kteří jsou ve vězení.

Domnívám se na příklad, že podle osudů soudruha Kim Čchäka lze napsat dobré dílo. Jeho boj v Mandžusku, život ve vězení v Soulu, jeho boj protě, co vyšel z vězení a znovu našel kontakt s organizací, jeho druhý vězeňský pobyt v Ti-linu, nato jeho boj v řadách partyzánského oddílu. To vše přece představuje strastiplný a přitom slavný život revolucionáře. Když soudruh Kim Čchäk vyšel z vězení Sodämun, neměl peníze na cestu, a tak zašel za soudruhem Ho Honem, který předtím u soudu dobrovolně převzal jeho obhajobu, a dostal od něho v tehdejší měně asi 1 won 20 nebo 1 won 60 čonů. Pak odjel do Kando. Když si vzpomenu na to, jak se soudruh Kim Čchäk po osvobození v Pchjongjangu setkal se svým synem, ještě teď se mi derou slzy do očí. Tehdy mi soudruh Kim Čchäk řekl: „Ten kluk nechce jít dovnitř, že je bos. Já mu povídám: proto, že chodíš bos, tě generál hubovat nebude. Myslíš si, že by měl z tebe radost, kdybys přišel rozmařilý a neparáděný? To bude lépe, že jsi bos. Jen pojď dál. A tak jsem ho sem přivedl.“ Jak by taková dojemná událost nepohnula myslí spisovatelů a umělců?

Měli byste ve svých dílech ukázat, že život revolucionáře je sice strastiplný, ale že je možné tak žít, jakmile se jednou odhodláme. Zejména mládež musíme vychovávat v duchu revolučního optimismu.

Vloni u příležitosti svátku 8. února jsme navštívili jednotku lidové armády a přitom jsme s hořkostí pocítili, že mladí lidé dnes nevědí, co je těžký život, že nevědí, jak dříve žili jejich otcové a starší bratři. Naši mladí vojáci dobře nevědí, co to byly slaměné láptě, co to bylo pachtovné, co byl čeledín na statku. Dnešní pětadvacetiletí mladíci zažili osvobození asi v šesti letech, a proto o staré společnosti nemají živou představu. Jestliže o staré společnosti vůbec nějakou představu mají, pak jsou to většinou skrovné znalosti získané z knih. Nesmíme zapomínat na

to, že jestliže naši mládež nebudeme vychovávat správně, pak může ztratit revoluční duch a mohou z ní vyrůst lidé zbyteční, toužící jen po zahálce.

S mladými lidmi, kteří nevědí co je to statkář a kapitalista, revoluci dělat nemůžeme. Téměř všichni velitelé rot v naší armádě zakusili boj, ale velitelé čet už jsou lidé bez frontové zkušenosti. Do té míry se již změnilo složení kádrů v naší armádě. Přece však jsou velitelé rot, praporů, pluků a vyšší velitelé dosud lidé, kteří okusili útrapy a zažili boje. Sjednocení vlasti musíme dosáhnout, než nám kádry ještě více zestárnou. V žádném případě nesmíme úkol sjednocení vlasti přenechávat dalším generacím.

Pro výchovu našich pracujících a mládeže potřebujeme všechny druhy umění, ale mezi nimi je třeba zvláštní úsilí zaměřit na literární prózu a na film. Je třeba zejména dělat více dobrých filmů.

Dále bych se chtěl několika slovy zmínit o tvorbě revolučních písní.

Když jsme v době partyzánského boje složili revoluční píseň, zpívali ji s námi nejen rolníci, ale dokonce i vojáci loutkové mandžuské armády. Protože jsme nedovedli dobře skládat melodii, někdy jsme si narychlo složili jen slova a zazpívali je na nějaký starý nápěv. A přece lidé takové písně rádi zpívali. Když složíte dobrou píseň, budou ji zpívat vojáci jihokorejské „armády národní obrany“ i jihokorejští studenti.

Pracovníci v oblasti hudby musí naši národní hudbu dále rozvíjet tak, aby byla v souladu s city a tužbami budovatelů socialismu.

Téměř všechny písně, vytvořené v uplynulých letech, byly zdařilé. Tak např. Píseň o sněhové vánici a píseň „Cestou rozhodného boje“ jsou výborné. Jsou to krásné slavnostní písně, které mohou burcovat lidi do revolučního boje. Písně jako „Počchonbo, můj rodný kraj“, „Amnokkang, řeka dvou tisíc mil“ a píseň „U pramene“ v podání ženského dueta mají bohatou korejskou melodiku, čímž odpovídají citu našich lidí. Nezdářilejší písní poslední doby je pravděpodobně „Na lánech Čchongsanri se urodilo“. Tato píseň, která má veskrze korejskou melodiku,

výborně odráží duch naší doby. Tato píseň dobře vyjadřuje optimistické citění našich pracujících, spějících s energií letícího koně čchollima a naplněných bojovým odhodláním a vírou ve vítězství. Naše moderní hudba by bezpochyby měla kráčet tímto směrem.

Dnes se naše hudba rozvíjí vcelku správným směrem a zdravě. Bude-li se tímto směrem ubírat nadále, nebude tu zvláštních problémů. Musíme však ještě vynaložit mnoho úsilí na to, abychom svou národní hudbu rozvíjeli v souladu s dnešní skutečností.

Naše hudba musí být budována především na korejském základě a musí odpovídat citění našeho lidu.

Náš lid nemá rád čistě evropskou hudbu, která je citění Korejce vzdálena.

Naše lehká hudba často připomíná líbivý popěvek, ale lidé ji mají rádi, protože má korejský základ. To, že soudruh Kim Čong Dok je za svůj zpěv odměňován takovým potleskem, také není náhoda. Jeho písně sice do jisté míry mají příděch šansonu, ale mají bohatou korejskou melodiku a jsou radostné a optimistické.

Mnohé z písní, které se skládaly za japonského panství, byly líbivé šlágry. Úpadkové popěvky jsou samozřejmě špatné. Avšak i z šlágrů je dnes nadále možno zpívat trochu lehčí písně, které nejsou úpadkové a přejímají formu korejské lidové písně. Je tomu tak proto, že za krutého, téměř půl století trvajícího koloniálního panství japonských imperialistů náš lid vyzpíval své nářky na tehdejší prohnitou společnost v písních, mezi nimiž bylo i nemálo populárních šlágrů. Píseň, kterou rády zpívají zdravé lidové masy, je bezpochyby dobrá píseň. I kdyby měla příděch líbivého šlágru, je třeba ji rozvíjet, je-li to píseň, která má formu lidové písně a kterou mají v oblibě lidové masy.

V národní hudbě je správné podporovat hlavně lidovou píseň. Je třeba přizpůsobovat naše lidové písně citění dnešní mládeže. „Ulsanská píseň“ a píseň o Moranbongu mají opravdu krásné melodie. Takových písní musíme skládat mnoho. Lidové písně se lépe zpívají sborově než sólově.

I zpěvohra musí být založena na lidové písni. Velmi se mi líbí píseň „Ze vsi za řekou zaznívá nová píseň“, která vychází z lidových melodií západokorejských krajů. Bylo by asi dobré rozvíjet národní hudbu podle tohoto vzoru.

Zpěvné vyprávění pchansori je příliš staré a proto není přitažlivé. Do naší doby se už nehodí zpěvy z jižních provincií, které si královští úředníci prozvěvovali u vína v dobách, kdy se nosily klobouky z žíní a kdy se jezdilo na oslech. Naše mládež již tyto písně nemá ráda. Když se z rádia ozve pchansori, mladí lidé přijímač vypínají. Pchansori člověka nemůže vzrušit a nemůže ho volat do boje. Nelze si vůbec představit, že by za zvuků pchansori bylo možno vést armádu do bitvy. Je přirozené, že písně, které si zpívala šlechta u vína, neodpovídají citění našich mladých lidí, kteří budují socialismus.

Neříkám samozřejmě, aby se pchansori vůbec nepěstovalo. Není špatné vědět, že za starých časů byly i takové zpěvy. Proto by bylo správné ponechat z umělců, pěstujících pchansori, asi tak jednoho ze sta. Pchansori sice uchováváme, ale není třeba je podporovat.

Tvrzení některých soudruhů, že by se měl zpěv jižních provincií považovat za základ národní hudby, není správné. Zpěvy jižních provincií jsou nápěvy šlechtických písní a navíc se zpívají na poslech nepříjemným, zastřeným a rozkolísaným hlasem. Tento způsob zpěvu je v úplném rozporu s přirozeným hlasovým přednesem. Písně „Ze vsi za řekou zaznívá nová píseň“ a „Rybářská z Popsongpcho“ se nezpívají zastřeným hlasem a jak jsou krásné!

Korejci mají od přírody krásné hlasy a je pak opravdu trapné poslouchat jak hezké děvče zpívá drsným hlasem. Když zastřený hlas vydává muž nebo stará matka dívky Čchun-hjang, je to ještě snesitelné, ale když tak zpívá i Čchun-hjang, je to děsné. Jednou ze závažných příčin, proč „Pověst o Čchun-hjang“ a další naše zpěvohry nemají u lidu ohlas, je to, že se přednášejí jižním způsobem zpěvu, zastřeným hlasem.

Není správné považovat zastřený hlas za fonaci, odpovídající naší národní melodice, jak tvrdí někteří lidé. Není to přirozené, nýbrž vyumělkované. Mládež dnes zastřeným hlasem nezpívá a

nerada jej i poslouchá. Je zbytečné se přít o tradiční a o moderní způsob tvoření hlasu. Stačí zpívat přirozeně a krásně, aby to odpovídalo národní melodice a národnímu citění. Musíme si zvolit takový způsob tvoření hlasu, který nám dá hlas přirozený, jemný a krásný. Rozhodně je třeba při tvorbě hlasu odstranit zastřený způsob zpěvu.

Někteří soudruzi tvrdí, že není možné, aby se Státní umělecké divadlo a Divadlo národního umění rozvíjelo stejným směrem a navrhují, aby v Divadle národního umění byl zachován zastřený hlas; kdyby tomu tak opravdu mělo být, nenazývalo by se Divadlo národního umění, ale Divadlo národního klasického umění a museli by se tam soustředit jen zpěváci zpívající zastřeně. Divadlo národního umění musí přece jít dopředu a nemůže zůstat jen u starého.

V zájmu modernizace naší národní hudby je třeba též uvážit otázku, jak dále rozvíjet hudební nástroje.

Chybou našich národních nástrojů je, že mají zastřený zvuk. Poněvadž se ve starých zpěvech zpívalo zastřeným hlasem, byly tomu zřejmě přizpůsobeny i nástroje. Někteří soudruzi jsou proti zdokonalování národních hudebních nástrojů, ale neměli by být. S korejskými nástroji tak, jak byly za starých dob, nemůžeme modernizovat národní hudbu a nemůžeme dostatečně vyjadřovat citění lidí naší doby.

Zdá se, že se národní hudební nástroje též dobře hodí k lidové písni. Když se hraje „Moranbong“ na národní nástroje, zní to krásně.

Z toho, že se korejské hudební nástroje hodí pro lidovou píseň, by bylo ukvapené usuzovat, že se nehodí pro pochody. I národními hudebními nástroji lze dobře lidem dodávat odvalu.

Někteří soudruzi se domnívají, že naši národní hudbu nelze hrát na evropské nástroje, to však je zcela nesprávné. U písně „Na lánech Čchongsanri se urodilo“ je základní látka korejská. Když se tato píseň hraje na evropské nástroje, zní to velmi dobře. K této mužně čilé a napětí vzbuzující písni se evropské nástroje právě hodí. Když se pak s evropskými nástroji kombinují národní nástroje, jako je korejský klarinet a rolnický gong, je to ještě zajímavější. Myslím, že je to dobrý experiment.

Špatně neznějí ani korejské písně v doprovodu lehké hudby. Korejské melodie znějí pěkně v podání houslí i klavíru. Jelikož dnes máme jen několik korejských skladeb pro klavír, má se za to, že se hře na klavír samozřejmě má vyučovat nejprve na evropských skladbách. Je dobře učit se i evropské hudbě, ale začínat se musí především hudbou korejskou.

Na evropské nástroje nemůžeme hrát jen evropskou hudbu. Kdybychom nehráli korejské skladby, lid by nakonec evropské nástroje zavrhl.

Evropských nástrojů musíme využít pro rozvíjení naší národní hudby. Nejde o to, abychom korejskou hudbu podřizovali evropským nástrojům, ale musíme evropské nástroje podřídit korejské hudbě.

Je třeba složit mnoho dobrých skladeb, aby bylo možno korejské melodie hrát na evropských nástrojích. Problém je ve skladbách. Je třeba skládat mnoho melodií s bohatým korejským koloritem a je také třeba sestavit příručky pro výuku hry na evropské nástroje.

Ať už jde o skladby pro evropské nástroje nebo pro národní nástroje, musí naše hudba vyjadřovat citění naší doby. Změna doby znamená i změnu lidového citění. Naši dnešní skutečnosti již neodpovídají takové písně, jako byla tříveršová sidžo, která za starých časů recitovali učenci ve společnosti. Naši hudbu musíme za každou cenu rozvíjet v souladu s citěním našich pracujících budujících socialismus.

Nemůžeme si dnes dovolit jen tak beze změny hrát staré věci, které již neodpovídají citění našeho lidu. Rozvoj národní hudby nemá nic společného se staromilstvím.

Když říkáme, že si musíme v hudbě vážit toho, co je korejské a to že musíme rozvíjet, nesmíme vyzvedávat příliš jen stará díla. Cožpak bychom dnes rádi mladým lidem nasadili klobouk z koňských žíní?

Staré písně sestávají většinou z čínských básní a dnešním mladým lidem se těžko zpívají a jsou jim nesrozumitelné. Nemá smysl něco takového beze změny přejímat. Texty písní s čínskými verši bychom měli převádět do snadného jazyka a tak je modernizovat. I kdybychom staré věci napodobovali sebelépe, nemělo

by to žádný smysl, kdyby si je lidové masy neoblíbily. Nejde o to beze změny napodobovat naši starou tvorbu, ale musíme věnovat síly na to, abychom vzácné bohatství, které náš lid vytvořil v průběhu celých staletí, přetvářeli a dále rozvíjeli v souladu s citěním lidí naší doby.

Na hudební akademii je třeba posílit fakultu národní hudby a vychovávat více studentů specializovaných na lidovou píseň a na korejské hudební nástroje. Musíme tak usilovat o modernizaci naší národní hudby a o její další rozvoj v souladu s naší dobou.

Jako každé jiné umění musí i hudba sloužit lidovým masám. I tvrzení, že naši hudbu máme rozvíjet na základě naší národní melodiky, je konec konců zaměřeno na tvorbu hudby, která by byla lidovým masám srozumitelná a kterou by měly rády. Tak zvaná hudba pro hudbu, která může být srozumitelná jen některým odborníkům nebo nehodnotná hudba, odpovídající jen vkusu vykořisťovatelských tříd, nemá u nás místa. Musíme odmítnout veškerou úpadkovou buržoazní hudbu, která otupuje revoluční uvědomění lidových mas. Je třeba rozhodně odmítnout melodie plné sentimentality a stesku a vytvářející skomíravé nápěvy, anebo melodie navádějící lidskou mysl k necudnosti.

Ani nadále vůbec nesmíme připustit, aby k nám pronikl jazz. Jazz kazí mládež, oslabuje ji a otupuje její revoluční uvědomění. Jazz je ideologickou zbraní imperialistů, s jejíž pomocí mají být revoluční národy rozvráceny. Jak bychom pak mohli sami přijímat jed, který proti nám šíří američtí imperialisté a tak si sami bořit své pozice, když přece s nimi musíme až do konce bojovat? S jazzem je nutno důsledně skoncovat.

Naše hudba musí být národní a vždy zároveň revoluční.

Navrhují, aby poměr v tvorbě literárních a uměleckých děl, věnovaných budování socialismu, a děl věnovaných revolučnímu boji, byl stanoven na pět ku pěti. A myslím, že by bylo dobré, kdyby se u děl, věnovaných revolučnímu boji, stanovil poměr čtyř pro boje v severní Koreji ku jedné pro boje v jižní Koreji.

Chtěl bych se několika slovy zmínit o otázce pobytu našich spisovatelů a umělců na vesnici. Herci nemají pobývat jen v Pchjongjangu, ale mají se zúčastnit okružních zájezdů po venkově. Činnost není možno organizovat s představou, že jedni

mají vystupovat výlučně v Pchjongjangu a jiní zase pořádat turné po venkově.

Kdyby spisovatelé a umělci seděli jen v Pchjongjangu, stali by se z nich nakonec byrokraté a šlechta vzdálená lidu. Tak by mohli ztratit přehled o realitě naší vlasti, sejít na scestí a vyhledávat jen pohodlí. Herci se mohou poučit z života právě na vesnici. Na vesnici uvidí ještě i zbylé slaměné střechy i těžkou práci rolníků. Když to uvidí, přejde je zahálčivá lhostejnost, i jejich život se stane skromnější a uvědomí si, že by měli bojovat. Rozhodně všichni umělci bez výjimky musí jezdit na venkov.

Jestliže spisovatelé a umělci nebudou pronikat mezi lidové masy, nesplynou s nimi a nebudou se od nich neúnavně učit, zbyrokratizují se a podlehnou aristokratické výlučnosti, takže pro naše revoluční dílo nebudou nic platní. Naši spisovatelé a umělci se musí stát revolučními spisovateli a umělci, kteří jsou s dělníky a rolníky v neustálém styku, jsou s nimi spjati a dovedou mezi nimi nacházet nevyčerpatelné zdroje tvůrčí moudrosti a dělníkům a rolníkům věrně slouží.

O ZVÝŠENÍ STRANICKOSTI, TŘÍDNOSTI A LIDOVOSTI U VEDOUCÍCH PRACOVNÍKŮ A O ZLEPŠENÍ ŘÍDÍCÍ PRÁCE V NÁRODNÍM HOSPODÁŘSTVÍ

**Závěrečný projev na 10. plenárním zasedání ÚV Korejské
strany práce 4. volebního období
19. prosince 1964**

Na tomto plenárním zasedání ústředního výboru strany jsme po dobu téměř celého týdne diskutovali o tom, jak zlepšit řídicí práci v národním hospodářství.

V diskusi dostalo slovo mnoho soudruhů a všichni bez rozdílu mluvili o nedostatcích, které se vyskytují v řízení hospodářství.

Otázka zlepšení řídicí práce v národním hospodářství se tu tentokrát neprojednávala po prvé. Otázky, které se objevily v referátě a v diskusi na tomto plenárním zasedání, jsou otázkami, které byly projednávány již vícekrát na sjezdech strany, na zasedáních politického byra ústředního výboru strany, na plenárních zasedáních ústředního výboru i na dalších zasedáních. Tyto otázky byly sice již dávno správně vytyčeny, ale nedočkali jsme se dosud důsledné kritiky a prověrky vlastní práce na ministerstvech a správách.

Tentokrát jsme slyšeli mnoho kritiky, což je velmi dobré. Myslím, že z této kritiky a sebekritiky si mnozí lidé odnesou poučení.

Ve vaší diskusi jsem slyšel některé soudruhy kritizovat správně, jiné nesprávně. Co z toho vyplývá? Lze říci, že soudruzi, kteří kritizovali správně, se ukázali jako soudruzi po stranické stránce poměrně dobře zocelení a projevíli zde vážný